

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Jitky Zavřelové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 58/219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Liberci**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 32 C 100/2022, o zaplacení 97 277,88 Kč s příslušenstvím: žalobce **J. V.**, zastoupený Mgr. Anetou Tomovou, advokátkou, se sídlem v Chotěboři, Družstevní 196, a žalovaný **D. P.**,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 32 C 100/2022, o zaplacení částky 97 277,88 Kč s příslušenstvím, **je soud.**
- II. Usnesení Okresního soudu v Liberci ze dne 14. 6. 2022, čj. 32 C 100/2022-27, **se zrušuje.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem doručeným zvláštnímu senátu dne 23. 5. 2023 se Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) domáhal, aby zvláštní senát zřízený podle zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zvláštní senát“) rozhodl tvrzený kompetenční spor ve věci o zaplacení 97 277,88 Kč s příslušenstvím vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 32 C 100/2022.

[2] Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

[3] Podle žalobních tvrzení v návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu žalovaný uzavřel s žalobcem smlouvu o poskytování telekomunikačních služeb prostřednictvím sítě Telefónica O2 Czech Republic, a. s., na jejímž základě se žalobce zavázal dodat žalovanému SIM karty dle seznamu obsaženého ve smlouvě, aktivovat je a poskytovat žalovanému služby volání, SMS, MMS a DATA a rovněž dodávat telefony dle ceníku Telefónica O2 Czech Republic, a. s., a žalovaný se zavázal za takto poskytnuté

služby uhradit vyúčtovanou cenu. Žalobce zaslal žalovanému v období březen 2016 až březen 2021 celkem 49 faktur, jimiž žalovanému vyúčtoval ceny za poskytnuté telefonní služby v celkové výši 47 507 Kč se zákonným úrokem z prodlení. Na uvedených fakturách byla mezi smluvními stranami konkludentně ujednána rovněž smluvní pokuta ve výši 0,1 % z dlužných částek za každý den prodlení v celkové výši 49 770,88 Kč.

[4] Okresní soud v Liberci usnesením ze dne 14. 6. 2022, čj. 32 C 100/2022-27, řízení zastavil (výrok I) s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II), a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III).

[5] Okresní soud uvedl, že není dána pravomoc soudu podle § 7 odst. 1 o. s. ř., ale pravomoc Českého telekomunikačního úřadu ve smyslu zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), neboť žalobce se domáhá zaplacení úhrad za telefonní služby, což je spor dle § 129 zákona o elektronických komunikacích mezi osobou vykonávající komunikační činnost a uživatelem, týkající se povinností uživatele stanovených v § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích uhradit cenu za poskytnutou službu elektronických komunikací. Dle soudu je tak zřejmé, že zákon o elektronických komunikacích svěřil rozhodování ve věcech dlužných úhrad za poskytnutí veřejně dostupné služby elektronické komunikace správnímu orgánu, jímž je Český telekomunikační úřad.

[6] Podáním ze dne 1. 2. 2023 vzal žalobce svůj návrh na rozhodnutí sporu o povinnosti žalovaného k peněžitému plnění zpět.

[7] Navrhovatel v návrhu na řešení negativního kompetenčního sporu odmítl svou kompetenci k rozhodnutí sporu s odkazem na judikaturu zvláštního senátu (zejména usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009-12, ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 54/2010-9, a ze dne 30. 11. 2017, čj. Konf 40/2017-14), podle které musí být pro vznik sporu ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích kumulativně splněny osobní i věcné předpoklady. Pokud jde o osobní předpoklad, tj. strany sporu [účastníky, respektive uživatele ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) a b) zákona o elektronických komunikacích], musí jít o osoby, které uzavřely s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu o poskytování těchto služeb, respektive využívají nebo žádají veřejně dostupnou službu elektronických komunikací. Pojítkem mezi osobou účastníka a uživatele je poskytování či využívání veřejně dostupné služby elektronických komunikací [§ 2 odst. 3 písm. e) zákona o elektronických komunikacích]. Žalobce však podle názoru navrhovatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací neposkytuje, neboť ze samotné smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb uzavřené mezi žalobcem a žalovaným vyplývá, že poskytovatelem veřejně dostupných služeb elektronických komunikací je obchodní společnost Telefónica O2 Czech Republic, a. s. Žalobce zde tedy funguje jako prostředník či zprostředkovatel poskytování služeb elektronických komunikací mezi obchodní společností Telefónica O2 Czech Republic, a. s., a žalovaným. Ani sám žalobce navíc netvrdí, že by byl osobou vykonávající komunikační činnost, když pouze umožňuje účastníkům využít služeb elektronických komunikací operátora (poskytovatele) v rámci vymezeném tímto nezávislým smluvním vztahem, sám

pokračování

služby elektronických komunikací neposkytuje. Žalobce žádné podnikání v elektronických komunikacích podle § 13 zákona o elektronických komunikacích neoznámil, proto jej nelze vyhledat v evidenci podnikatelů v elektronických komunikacích, přístupné na webových stránkách navrhovatele. Podle navrhovatele nelze ani žalovaného považovat za účastníka ve smyslu § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, jelikož neuzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb. V této souvislosti navrhovatel dále odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 31. 10. 2012, čj. Konf 44/2012-12, ze dne 19. 3. 2013, čj. Konf 65/2012-14, ze dne 28. 5. 2013, čj. Konf 1/2013-13, ze dne 19. 3. 2013, čj. Konf 3/2013-12, ze dne 19. 3. 2013, čj. Konf 4/2013-12, ze dne 27. 6. 2013, čj. Konf 14/2013-12, ze dne 8. 3. 2016, čj. Konf 13/2015-13, ze dne 30. 12. 2016, čj. Konf 20/2016-13, a ze dne 30. 11. 2017, čj. Konf 40/2017-14, týkající se obdobného smluvního ujednání.

[8] Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním orgánem a soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

[9] Podle § 1 odst. 2 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů je negativním kompetenčním sporem spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. V nyní rozhodované věci popřeli svou pravomoc Okresní soud v Liberci i navrhovatel, jedná se proto o negativní kompetenční spor, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát.

[10] Navrhovatel správně poukázal na konstantní judikaturu zvláštního senátu, podle níž pro založení jeho pravomoci k projednání a rozhodnutí sporu ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích musí být kumulativně splněny osobní i věcné předpoklady takového sporu. V navrhovatelem zmiňovaném usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009-12, zvláštní senát vysvětlil, že osobní předpoklad založení pravomoci navrhovatele je splněn, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů), a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Službou elektronických komunikací se podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích rozumí služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („uživatelem se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací“). Věcný předpoklad pravomoci navrhovatele rozhodovat

účastnické spory je splněn, týká-li se spor povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě; povinnost uhradit cenu za poskytnutou službu je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích základní povinností účastníka, resp. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

[11] Zvláštní senát se zabýval tím, zda byl naplněn osobní předpoklad podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, tedy zda se jedná o spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé.

[12] Žalobce se pod písmenem B) smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb zavázal poskytovat zákazníkovi služby prostřednictvím sítě Telefónica O2 Czech Republic, a. s., dodat zákazníkovi SIM karty, tyto aktivovat a poskytovat zákazníkovi služby volání, SMS, MMS a DATA a rovněž dodávat telefony dle ceníku Telefónica O2 Czech Republic, a. s.

[13] Právní vztah mezi žalobcem a žalovaným je podmíněn nezávisle existujícím smluvním vztahem žalobce a operátora. Pro rozhodnutí kompetenčního sporu však zvláštní senát posuzoval pouze vztah mezi žalobcem a žalovaným. Žalobce, jako osoba, která umožňuje účastníkům využít služeb elektronických komunikací operátora v rámci vymezeném tímto nezávislým smluvním vztahem, sám služby elektronických komunikací neposkytuje, a není proto osobou vykonávající komunikační činnost. Tou byla pouze společnost Telefónica O2 Czech Republic, a. s. To, že žalobce neposkytuje veřejně dostupné služby elektronických komunikací, vyplývá i z databáze, kterou vede navrhovatel, a v níž žalobce není uveden.

[14] Taktéž žalovaného nelze považovat za účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, protože neuzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb. Pokud by ve věci byla dána povinnost žalovaného plnit přímo na účet společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s., byť prostřednictvím žalobce, musel by mezi žalovaným a touto společností existovat právní vztah. Zvláštní senát však existenci takového právního vztahu, jak je výše pojednáno, neshledal.

[15] Zvláštní senát proto uzavřel, že ve věci nebyla naplněna osobní podmínka podle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích.

[16] Zvláštní senát se dále zabýval tím, zda byla ve věci založena rozhodovací pravomoc navrhovatele podle § 129 odst. 1 věta druhá zákona o elektronických komunikacích, který stanoví, že „Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku“. O takovou situaci se v projednávané věci v souvislosti se službami, které poskytuje žalobce, nejedná. Smyslem citovaného ustanovení je zachování pravomoci navrhovatele k rozhodování sporů i tehdy, došlo-li ke změně subjektů závazkového vztahu, aniž by se změnil jeho obsah. Vzhledem k tomu, že z výše vyložených důvodů mezi společností Telefónica O2 Czech Republic, a. s., a žalovaným žádný právní vztah nevznikl, nejsou ve

pokračování

věci naplněny podmínky ani pro použití § 129 odst. 1 věty druhé zákona o elektronických komunikacích.

[17] Jelikož nebyl naplněn osobní předpoklad pro založení pravomoci Českého telekomunikačního úřadu podle § 129 odst. 1 věty první ani druhé zákona o elektronických komunikacích, splnění věcné podmínky podle § 129 odst. 1 citovaného zákona, zvláštní senát již neposuzoval.

[18] V případě smluvní pokuty požadované žalobcem ve výši 0,1 % z dlužných částek za každý den prodlení odkazuje zvláštní senát na své usnesení ze dne 9. 9. 2008, čj. Konf 27/2008-7, v němž konstatoval, že „[v]ztah mezi porušenou povinností a nárokem na smluvní pokutu je [...] vztahem příčiny a následku, které nelze posuzovat odděleně; existence porušení povinnosti je přitom určující pro existenci nároku na smluvní pokutu, nikoliv obráceně. O smluvní pokutě tedy bude rozhodovat ten orgán, který je podle zákona příslušný k rozhodování sporů o porušení povinnosti, za něž je smluvní pokuta vymáhána“. Vzhledem k tomu, že nárokováná smluvní pokuta vychází z tvrzení o neuhrazení plateb za poskytované telefonní služby, přičemž spor o platbu za tuto službu není sporem týkajícím se povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, není takovým sporem ani spor o zaplacení této pokuty (srov. také usnesení zvláštního senátu ze dne 27. 6. 2022, čj. Konf 7/2022-14).

[19] Vzhledem k uvedenému zvláštní senát uzavírá, že není-li zvláštním zákonem založena správnímu orgánu věcná příslušnost k rozhodování sporu, je příslušným vydat rozhodnutí o nároku žalobce na zaplacení částky 97 277,88 Kč s příslušenstvím, sestávající z neuhrazené ceny za telefonní služby poskytnuté třetí osobou a smluvní pokuty za nesplnění této povinnosti, soud (§ 7 odst. 1 o. s. ř.).

[20] Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto současně zrušil usnesení Okresního soudu v Liberci ze dne 14. 6. 2022, čj. 32 C 100/2022-27, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté.

[21] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Okresní soud v Liberci bude tedy dále pokračovat v řízení vedeném pod sp. zn. 32 C 100/2022.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. října 2023

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu